

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
22 У. 17105/15
22.02.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Весне Даниловић и Тије Бошковић, чланова већа, са вишим судским саветником Данијелом Поповић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове, ради поништаја решења 03/11 број: 210-1-663/15-1 од 12.11.2015. године, у предмету одузимања оружја, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.02.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове, 03/11 број: 210-1-663/15-1 од 12.11.2015. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Полицијске управе у Зајечару, број: 210-251/15 од 02.10.2015. године, којим се одузима од тужиоца оружни лист рег. број ..., издат од стране Полицијске станице Алексинац, као и пиштољ марке "Црвена Застава", калибра 7,65 мм, фабр. бр. Наложено је тужиоцу да по правноснажности решења о одузимању оружја, у року од годину дана отуђи одузето оружје и муницију, односно да нађе купца или га прода, посредством овлашћеног предузећа за промет оружја и муниције, у противном одузето оружје и муниција постају власништво Републике Србије.

У тужби поднетој Управном суду дана 12.12.2015. године, тужилац оспорава решење туженог органа наводећи да оспорени управни акт ни у једном ставу

образложења не садржи нове чињенице, нити пружа друге доказе због којих је његова жалба одбијена. Наиме, покренуо је процедуру око законске легализације применом члана 51. Закона о оружју и муницији, а Полицијској управи Зајечар поднео је добровољно захтев за добијање нове дозволе МУП-а за пиштољ који је предмет овог спора, а исти је добио као награду и поклон од војске приликом завршетка ВА КОБ у Београду, те да је то оружје саставни део његове дипломе и награде за успешно завршено школовање. Истиче да тужени орган није ни имао предходно службену евиденцију о поседовању оружја које је сам својом слободном вољом пријавио. Сматра да му је одлуком другостепеног органа причињена не само материјална штета одузимањем оружја, већ пре свега и морална штета и увреда части. Другостепени и првостепени органи су поступали по шаблону и нису су се осврнули ни на једну чињеницу из његове претходне жалбе, нити су се упустили у оцену доказа. Даље је навео да не жели да прода оружје које је добио као поклон од војске као један од бољих питомаца када је дипломирао, и исто није коришћено, а за њега има вредност јер му је драга успомена. Такође, му нису јасни мотиви којима се руководио првостепени орган приликом доношења одлуке, јер је сам пријавио оружје које поседује, врло је поштен, мирољубив и одговоран човек, дипломирао са оценом 10 на Факултету организационих наука у Београду, те да се у току живота бавио науком, а не криминалом и није лице без занимања, како су га у једном делу поступка водили, већ пензионисани потпуковник у пензији. Другостепени и првостепени органи су приликом доношења своје одлуке имали у виду отежавајућу околност постојање прекршаја, који је сам пријавио, те да није био крив за учињени прекршај за који је кажњен, већ је изведен монтирани процес.

Наиме, другостепени орган се позива на чињенице оперативног стања на терену, те доноси одлуке на основу утврђеног чињеничног стања на терену-суседству, а чињеница је да ни са једном особом у суседству није у свађи, нити има времена за ближе контакте. Констатација другостепеног органа ”јер је то неопходно за заштиту личне и имовинске сигурности других лица”, не стоји, јер га вређа дубоко као човека. Пита се да ли је могуће да у својој земљи трпи штету кроз одузимање оружја које је стекао поштеним учењем и радом и да се сврстава у евиденцију лица кримогеног и проблематичног понашања. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и управну ствар реши у спору пуне јурисдикције и да му се изврши повраћај одузетог оружја.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења које је у одговору на тужбу поновио, наводећи да није основан навод тужиоца да оспорени акт ни у једном ставу образложења не садржи нове чињенице, јер је одлуку донео на основу чињеница и података који су утврђени проверама и оперативним радом, који се воде на основу члана 76. став 1. тачка 8. Закона о полицији, а за којима није престала потреба за коришћењем, сходно члану 80. став 2. истог Закона. Како према оцени туженог и првостепеног органа, није престала потреба за коришћењем наведених података, тужени није у обавези да тужиоцу у образложењу својих решења посебно образложи оперативне извештаје и оперативне изворе сазнања који су били основ за одузимање оружја и оружног листа. Тужени је ценио и остале наводе из тужбе, али је нашао да нису од утицаја на другачије решавање ове управне ствари, јер је одлука у предмету

одузимања оружја од тужиоца донета на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, сходно члану 10. Закона о општем управном поступку. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је ожалбено решење донето у извршењу решења другостепеног органа 03/11 број: 210-1-663/15 од 31.08.2015. године, и да је према оцени туженог, првостепени орган правилно одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења руководећи се оценом чињеница и података који су утврђени проверама и оперативним радом припадника туженог, који се воде на основу члана 76. став 1. тачка 8. Закона о полицији, а што све произлази из списка вођеног поступка да је оценио да су тужиоцу сагласно одредбама члана 24. у вези са чланом 8. став 2. Закона о оружју и муницији, одузети оружји лист и оружје на које исти гласи, јер је то неопходно за заштиту личне и имовинске сигурности других лица. Како према оцени туженог и према оцени првостепеног органа није престала потреба за коришћењем информација које се воде у евиденцијама личних и других података у смислу члана 76. став 1. тачка 8. Закона о полицији, а та евиденција се односи на оперативне извештаје, оперативне изворе сазнања и лица под посебном полицијском заштитом, у складу са чланом 80. став 2. Закона о полицији, тужени није у обавези да тужиоцу у образложењу свог решења посебно образложе оперативне извештаје и оперативне изворе сазнања који су били основ за одузимање оружја и оружног листа. Тужени орган је оценио да је одлука у овој управној ствари донета на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка сходно члану 10. Закона о општем управном поступку, те на основу члана 230. Закона о општем управном поступку, решено је као у диспозитиву.

По оцени Управног суда, оспорено решење је донето уз битну повреду правила поступка из члана 199. став 2., у вези са одредбом члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), будући да оспорено решење не садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, при чему је и првостепено решење обухваћено истом повредом, које тужени у поступку по жалби није отклонио.

Наиме, из списка предмета произлази да је поступак пред првостепеним

органом у конкретном случају покренут по захтеву тужиоца за замену оружног листа, поднетом Министарству унутрашњих послова - Полицијској управи у Зајечару дана 28.05.2015. године, који је заведен под бројем 210-9-185/15 и који захтев је поднет на основу члана 42. став 2. Закона о оружју и муницији ("Службени гласник РС", број 9/92, 53/93, 67/93, 48/94 и 44/98). Имајући у виду да је поступак у овој ствари покренут по наведеном захтеву тужиоца нејасно је са којих разлога је првостепени орган, одлучујући о оваквом захтеву донео дана 04.08.2015. године ожалбено решење, будући да је, по оцени суда, тужени био дужан да одлучи о захтеву тужиоца, у смислу одредаба Закона о општем управном поступку, којима је прописано поступање органа по захтеву странке, а не да, одлучујући о захтеву странке, доноси одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења, као да је поступак покренут по службеној дужности. На наведено поступање првостепеног органа тужилац је указао и у жалби, али ове наводе, иако дужан да их оцени, будући да су од утицаја на законитост решења првостепеног органа, није ценио, са којих разлога је тужени учинио битну повреду правила поступка из члана 230. став 2. Закона о општем управном поступку, при чему је тужени учинио и битну повреду поступка из члана 230. Закона о општем управном поступку, будући да са наведених разлога није имао основа за доношење тужбом оспореног решења са позивом на одредбе наведеног члана Закона. При том, имајући у виду комплетне списе предмета у које је суд извршио увид, посебно део списка који садржи податке прибављене у примени члана 76. став 1. тачка 8. Закона о полицији и нашао да у списима предмета нису садржани подаци, као ни чињенице на основу којих се применом одредби члана 8. став 2., 24. и 25. Закона о оружју и муницији ("Службени гласник РС", број 9/92, 53/93, 67/93, 48/94, 44/98, 85/05, 7/05 и 27/11), може донети одлука као у диспозитиву ожалбеног, односно тужбом оспореног решења, посебно имајући у виду да ни тужени ни првостепени орган осим што нису донели одлуку по захтеву тужиоца, ни за оспорену и ожалбену одлуку, које су у конкретном случају оспорене тужбом, односно жалбом, нису дати јасни и довољни разлози. Наиме, и поред одредбе члана 80. став 2. Закона о полицији, образложење решења у конкретној ствари мора садржавати разлоге за донету одлуку уз оцену свих чињеница и околности, те основ по коме у конкретном случају тужилац поседује оружје, као и све чињенице и околности које су од битног утицаја на правилну оцену испуњености услова за издавање оружног листа. Имајући у виду наведено, осим учињене битне повреде правила поступка, првостепени орган није одлучио о захтеву тужиоца, а коју повреду није отклонио тужени у поступку по жалби, доведена је у сумњу и правилност и законитост утврђеног чињеничног стања битног за одлучивање у овој правној ствари, коју ће тужени у поновном поступку отклонити.

Суд је имао у виду навод тужиоца, којим је предложио да суд реши управну ствар, али је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 43. Закона о управним споровима, због природе правне ствари о којој се у конкретном случају одлучује, битне повреде правила поступка, које су дужни да отклоне тужени и првостепени орган, као и то да одлучивање у овој ствари у себи садржи и слободну оцену надлежног органа, те нису испуњени услови за решавање на начин како је то тужилац предложио у тужби.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредаба чл. 40. став 1. и 2. и 42. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде, при чему ће тужени, у поновном поступку одлучујући о жалби донети ново, законито решење, имајући при том у виду правно схватање и примедбе суда у погледу поступка, изнете у образложењу ове пресуде, којима је везан у смислу члана 69. став 2. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.02.2019.године, 22 У. 17105/15

Записничар
Данијела Поповић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић Салзбергер, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП